

A transzferbusszal kora délután értünk Giardini Naxosba, elfoglaltam a szobám, azonnal bikini-be bújtam, és rohantam a partra. Ahogy megláttam a tengert, a lélegzetem is elállt. A zöldeskék víz mozgó tükörként csillogott a napfényben, ráadásul a strandról csodás kilátás nyílt az Etna fehér párát pöfkelő csúcsára.

Közben Robiék is lejöttek, Márkkal pancsolni kezdtünk, hol ő fröcskölt le engem, én meg visítottam, aztán fordítva.

Régen versenyszerűen úsztam, de pont semmi kedvem nem volt a hullámokban evickélni. Amikor unokaöcsi bejelentette, hogy inkább homokvulkánt épít, lehuppantam a nyugágyba.

Körbenéztem. Hát... A parton egy virgonc gyereksereg nyüzsögött, a férfiak vöröslő fejjel úszógumit fújtak, vagy naptejet próbáltak kenni cikkcakkban szaladgáló ovisok hátára. Egyik sem úgy tűnt, mint aki az én vágyaimat akarná kielégíteni. A strand fölött csak az Etna vulkáni kúpja meredezett.

Bánatomban elővettem a könyvet. Ha már nem találtam

jóképű maffiózót, legalább gondolatban élvezhessem a gyönyörűségeket. A regényt ugyanis ott hagytam abba, amikor az éjjel-nappal tökéletes megjelenésű lány kecses léptekkel motorcsónakba szállt a vadítóan szexi maffiózóval, és a férfi izzó tekintete többet ígért egy szolid kirándulásnál.

Kényelmesen hátradőltem a nyugágyban, és ahogy olvasni kezdtem, a strand nyüzsgése kicsit már el is halkult.

„A hófehér jacht lágyan ringatózott a Mondello-öböl türkizkék vizén. Én a korlátnak dőlve ittam a jéghideg proseccót, és

Palermo távolba vesző, színpompás házait meg az egymást kergető, csillogó hullámokat néztem.

A maffiózó egyszer csak mellém támaszkodott. Nesztelenül érkezett, nem sietett. Soha nem siet. Neki sosincs miért.

– Kijössz velem előre? – villantott rám egy magabiztos félmosolyt.

Abban a pillanatban elfelejtettem levegőt venni.

Titanicozni hív!

Mindig is erre vágytam! Kilépni egy hajó orrába! A szélbe! A veszélybe!

– Persze, Don, tőlem mehetünk!

*Megpróbáltam olyan lazának
tűnni, mintha nem most telje-
sülne a gyerekkori álmom.*

*Odasétáltunk, megálltam
elől, és kitártam a karom. A maf-
fiózó azonnal mögém lépett, de
csak lassan ért hozzám. Már
reszkettem a várakozástól, ami-
kor lágyan megtámasztott, ép-
pen annyira, hogy érezzem. Me-
leg, puha kezétől áramütés-
szerű bizsergés futott át rajtam,
egészen a lábam ujjáig.*

*Hátravettem a fejem, a szél
játékosan belekapott a hajam-
ba, a napsütés simogatta a váll-
lam, és arra gondoltam, ez az a
jelenet, amit minden nő át sze-
retne élni. Legalább egyszer!*

*De én azt akartam, hogy
örökké tartson!*

*Két perc sem telt így, amikor
elhaladt mellettünk egy óriási
tengerjáró. A víz magasra csa-
pott, motorcsónakunk vészesen
megbillent. Én pedig megtánto-
rodtam a szexi, magassarkú
szandálomban.*

*Mégis talpon maradtam. Don
rögtön elkapott. Szorosan át-
ölelt, és újra egyensúlyba kerül-
tünk.*

*De jött a következő hullám.
Nagyobb, erősebb! És attól még
ő is megingott. Együtt estünk el.*

*A hátam a jacht kemény mű-
anyag borításának csapódott, a
levegő kiszorult a tüdőmből, és*

mire felfogtam, mi történt, a mafiózó már fölém hajolt. Pontosabban... rajtam feküdt.

Szédítő tekintettel nézett, egyenesen a szemembe. Kapkodva lélegzett, a teste forró volt a naptól. Nem tudtam nem észrevenni, hogy valami kemény feszül a hasamnak. És az a valami nem egy elszabadult evező volt! A pulzusom meglódult, ezerral vert, mintha versenyt futottam volna.

Fepillantottam a vezetőállásra. A jachtot kormányzó, tengerészruhás pasi egykedvűen ácsorgott.

– Ő... lát minket? – kérdeztem halkán.

– *Salvatore harminc éve dolgozik a családuknak. Csak azt látja, amit kell.*

Don még közelebb hajolt, egészen a fülemhez, úgy suttogott.

– *Amit nem kell, az homályban marad előtte.*

Lehunytam a szemem, és megéreztem, hogy elcsendesedik a víz körülöttünk. De valami mást is. Hogy a maffiózó izmos combja a lábam közé nyomul.

Mindenemet lángra lobbantotta!

Lélegzet-visszafojtva vártam, mi történik. A következő másodpercben a szoknyám alá kúszott a keze, izzadt tenyere vadul markolászott felfelé, és...”

Összecsaptam a könyvet!
Hirtelen akkora lett a forróság a
strandon! Elkezdtem legyez-
getni magam, mégis égett az ar-
com. Ugye nem ordít rólam,
hogy ennyire... beszipantott ez
a regény?

Óvatosan körbepislogtam.
Robi és Márk a homokvulkánt
építették, Alíz egy kismamaúj-
ságot lapozgatott. Talán nem
vették észre. Hangosan kifűj-
tam a levegőt, és egy darabig a
hullámokat figyeltem.

Kicsit lenyugodva kezdtem
újra olvasni. Az éjjel-nappal tö-
kéletes megjelenésű lány és a
szexi maffiózó kapcsolata per-
sze még ott a jachton elmélyült.

Aztán a parti homokban is. Utána egy mediterrán villa kertjében és a lehető legtöbb szobában, az összes létező bútordarabon...

Késő délután, mire ők már kétszáz pózt kipróbáltak a Káma Szútrából, és kétszázszor az örületbe kergettek azzal, hogy én viszont nem, valami megmozdult a látóterem szélén. Pontosabban valamik!

Szemképráztatóan színes vitorlák! Egy napsárga és egy égszínkék. A szörfösök úgy szeltek a hullámokat, mint akikre nem hat a gravitáció.

Ahogy közelebb sodorta őket a szél, látszott, hogy nem csak

a technikájuk kiváló, mindkettő eszméletlenül jó pasi. Egyik izmosabb, mint a másik, a másik dögösebb, mint az egyik, és tökéletesen napbarnítottak.

Megremegtem. És nem a passzátszélről! Ilyen fiúkkal sok mindent el bírtam képzelni! Kapásból lefogadtam volna, hogy másban is ilyen rutinosak...

A sárga szörf hirtelen elindult kifelé. A part közelében a srác leugrott a deszkáról, és dagadozó bicepsszel húzni kezdte. Barna haja incselkedve hullott a homlokára – szexi volt, mint a legmenőbb maffiózó.

A szörfösök mintapéldánya a homokra fektette a deszkát meg